FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GEORGES COSMAS

fremsat den 21. september 2000 *

1. I den foreliggende sag, som er anlagt i medfør af artikel 226 EF, har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/10/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkårene for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtydelser på teleområdet under konkurrenceforhold [1] (herefter »direktivet«), idet den ikke har udstedt eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.

2. Direktivet vedrører harmoniseringen af betingelserne for åben og effektiv adgang til og brug af faste offentlige telefonitjenester på markeder med fri og åben konkurrence i overensstemmelse med principperne for tilrådighedsstillelse af åbne net (ONP-principperne). Formålet er at sikre, at der overalt i Fællesskabet stilles faste offentlige telefonitjenester af høj kvalitet til rådighed, samt nærmere at fastlægge, hvilket sæt af tjenester alle brugere, herunder forbrugerne, under hensyn til særlige nationale betingelser bør have adgang til som forsyningspligtydelser og til overkommelig pris.

3. Ifølge direktivets artikel 32, stk. 1, skulle medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet senest den 30. juni 1998 og straks underrette Kommissionen herom.

4. Efter at have fastslået, at den i direktivets artikel 32, stk. 1, fastsatte frist var udløbet, uden at de italienske myndigheder havde underrettet Kommissionen om de

* Originalsprog: græsk.

1 — EFT L 101, s. 24.

nødvendige gennemførelsesbestemmelser i national ret, og Kommissionen ikke rådede over andre oplysninger, som gav den holdepunkter for at antage, at Den Italienske Republik havde overholdt sine forpligtelser i henhold til direktivet, tilstillede Kommissionen den 25. august 1998 Den Italienske Republik åbningsskrivelse nr. SG(7301)D/11246, hvori Den Italienske Republik blev anmodet om at fremkomme med sine bemærkninger inden for en frist på to måneder.

5. Ved skrivelse af 16. oktober 1998[2] meddelte Den Italienske Republik, at den var ved at udarbejde de nødvendige bestemmelser for at efterkomme direktivet. Kommissionen blev imidlertid ikke formelt underrettet om nogen lovbestemmelser.

6. Kommissionen fremsatte herefter i overensstemmelse med den i artikel 226 EF fastsatte procedure ved skrivelse af 22. januar 1999[3] en begrundet udtalelse over for Den Italienske Republik, hvori Kommissionen understregede, at Den Italienske Republik endnu ikke havde underrettet Kommissionen om de bestemmelser, den havde udstedt for at efterkomme direktivet, og hvori Den Italienske Republik blev anmodet om at træffe de fornødne foranstaltninger inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af udtalelsen og om at underrette Kommissionen herom.

7. Kommissionen modtog svar på den begrundede udtalelse ved skrivelse nr. 5626 af 12. april 1999[4], hvor der som bilag var vedlagt et forslag til dekret om gennemførelse af en række EF-direktiver, herunder det omtvistede direktiv. Da Kommissionen imidlertid ikke rådede over andre oplysninger, på grundlag af hvilke det kunne fastslås, at Den Italienske Republik havde efterkommet den begrundede udtalelse, besluttede Kommissionen at anlægge nærværende sag ved stævning registreret på Domstolens Justitskontor den 29. oktober 1999. Heri nedlagde Kommissionen påstand om, at det blev fastslået, at Den Italienske Republik havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet, idet den ikke havde udstedt eller i hvert fald ikke havde underrettet Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, og om, at Den Italienske Republik tilpligtedes at betale sagens omkostninger.

8. Som Kommissionen med rette har understreget, er et direktiv i henhold til artikel 249 EF med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til. Denne forpligtelse omfatter også forpligtelsen til at overholde frister, der er fastsat i direktivet[5].

9. I øvrigt fremgår det af Domstolens faste praksis, at en medlemsstat ikke kan påbe-

2 — Skrivelse nr. 6806/SG(98) A/15776.
3 — SG(98)D/602.
4 — SG(99) A/5203.
5 — Dom af 22.9.1976, sag 10/76, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 1359.

råbe sig bestemmelser, fremgangsmåder eller forhold i sin nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser og frister, der følger af EF-traktaten og EF-direktiver, ikke overholdes [6].

10. For så vidt angår den foreliggende sag skulle medlemsstaterne i henhold til de omtvistede bestemmelser i direktivet træffe de fornødne foranstaltninger senest den 30. juni 1998 og straks underrette Kommissionen herom. Da fristen udløb, uden at Den Italienske Republik havde truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet og ikke havde givet Kommissionen relevante oplysninger herom, har Den Italienske Republik tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 249 EF og direktivets artikel 32.

11. Jeg skal bemærke, at Den Italienske Republik ikke har rejst tvivl med hensyn til det påtalte traktatbrud. Den har blot anført, at gennemførelsen af direktivet allerede længe forinden havde givet anledning til, at der blev udarbejdet et forslag til bekendtgørelse som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i lovdekret nr. 115 af 1. maj 1997 [7], som efter ændring blev til lov nr. 189 af 1. juli 1997 [8]. Dette forslag var blevet fremsendt til Kommissionen til orientering og til Consiglio di Stato med anmodning om en udtalelse. Consiglio di Stato fandt, at man ikke kunne tage stilling, før man havde modtaget udtalelser fra Autorità per le garanzie nelle communicazioni (den italienske telekommunikationsstyrelse) og fra Autorità garante della concorrenza e del mercato (den italienske konkurrencestyrelse).

12. Det er herefter min opfattelse, at Den Italienske Republik ikke inden for de fastsatte frister har udstedt eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen om de definitive bestemmelser, der er nødvendige til gennemførelse af direktivet. Det traktatbrud, Kommissionen har foreholdt Den Italienske Republik, må derfor anses for bevist.

6 — Jf. bl.a. dom af 18.5.1994, sag C-303/93, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 1901, af 28.9.1994, sag C-65/94, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 4627, af 20.3.1997, sag C-294/96, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 1781, og af 20.2.1997, sag C-135/96, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 1061.

7 — GURI nr. 100 af 2.5.1997.

8 — GURI nr. 151 af 1.7.1997.

Forslag til afgørelse

13. Sammenfattende skal jeg herefter foreslå Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»— Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/10/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkårene for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtydelser på teleområdet under konkurrenceforhold, idet den ikke har udstedt eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.

— Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.«